

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **RESEC s.r.o.** se sídlem Jindřichovice pod Smrkem 33, zast. JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce** se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2016 sp.zn.64/051101313

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí Státní energetické inspekce – ústředního inspektorátu ze dne 27. 6. 2016 sp. zn. 64/0511011313, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, Územního inspektorátu pro Liberecký kraj ze dne 4. 7. 2014 č. j. 051101313/1018/14/51.104/Jä, kterým byla žalobci za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb. uložena pokuta ve výši 119.000 Kč. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný při svém rozhodování ohledně výše pokuty nepřihlédl ke všem relevantním skutečnostem. Správní orgány opomněly přihlédnout k majetkovým poměrům žalobce, výše pokuty byla a i v současné době je s ohledem k majetkovým poměrům pokutou likvidační. Příjmy žalobce v současné době nejsou schopny pokrýt ani jeho běžný provoz a údržbu, což dokládá výpisem z bankovního účtu. Důvodně lze navíc předpokládat další zhoršení majetkové situace

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

proto, že žalobce bude nucen k vydání majetkového prospěchu tomu, na jehož úkor byl vydán. Výše předmětné pokuty naplňuje znaky tzv. likvidační sankce, která byla definována např. v nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, ze dne 9. 9. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 52/13. Dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu, který se také věnoval znakům likvidační sankce, které jsou dle žalobce v jeho případě naplněny, konkrétně poukazem na usnesení č. j. 1 As 9/2008-133. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, popř. od uloženého trestu za správní delikt upustil, eventuálně rozhodl o snížení pokuty v mezích zákonem dovolených. Současně žalobce podal žádost o přiznání odkladného účinku k podané žalobě.

2. Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku k podané žalobě uvedl, že souhlasí s přiznáním odkladného účinku. Usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 8. 2016 č. j. 11 Af 36/2016-33 byl žalobě odkladný účinek přiznán.
3. Ve vyjádření k samotné žalobě žalovaný projevil nesouhlas o tvrzení konce podnikatelské činnosti, protože výše pokuty by odčerpávala veškeré finanční prostředky, poukázal na údaje z obchodního rejstříku, ze kterého je zřejmé, že hlavní činností žalovaného není provozování výroby elektřiny využitím slunečního záření, nýbrž předmětem podnikání jsou vedle inženýrské činnosti v investiční výstavbě další činnosti uvedené v obchodním rejstříku včetně poradenství a školení. Z účetních závěrek, které jsou založené ve sbírce listin je zřejmé, že žalobce vykazuje zisk. K odkazu na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 poukázal žalovaný na to, že je vytržen z celkového kontextu text o zákazu ukládání likvidačních pokut, když Nejvyšší správní soud naopak zde poukázal na to, že podle rozšířeného senátu je nutno připustit spíše ojediněle, ale přesto za mimořádných okolností přípustné výjimky ze zákazu likvidačního charakteru pokut, zejména u zvlášť závažných správních deliktů spáchaných právníky osobami. Pokutu ve výši 1 násobku nepřiměřeného majetkového prospěchu nepovažuje žalovaný za likvidační. Správní orgán na jedné straně hodnotil následky spáchaného správního deliktu, zejména zvýšení zátěže pro konečné spotřebitele elektřiny, současně byly hodnoceny polehčující okolnosti s tím, že poměrně vysoká závažnost zjištěného správního deliktu je v daném případě vyvážená skutečností, že ze strany účastníka řízení se nejednalo o úmyslné jednání a šlo o první zjištěné nedodržení podmínek stanovených zákonem. Žalovaný poukázal na odůvodnění prvostupňového správního orgánu, z něhož je zřejmé, že výše pokuty byla stanovena i s přihlédnutím k ekonomickým podmínkám žalobce. Žalovaný konstatoval, že žalobce chybně zařadil FVE- Jindřichovice pod Smrkem jako vyrobenou elektřinu uvedenou do provozu v období od 1. 1. 2009, ačkoliv byla uvedena do provozu až v roce 2010, proto nemohl účtovat podle cen, které platily pro rok 2009 (první dodávka do soustavy proběhla až 24. 2. 2010). Na žalobce se přitom vztahovala výkupní cena pro výrobu elektřiny ve zdroji uvedeného do provozu v roce 2010 ve výši 12.650 Kč/MWh, přesto žalobce fakturoval cenu ve výši 13.950 Kč/MWh, tedy výkupní cenu platnou pro rok 2009. Tím se dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb. tím, že nedodržel věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 uvedeného zákona upravené v cenovém rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 ze dne 23. 11. 2011. Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby.
4. Žalobce k podané žalobě předložil výpisy z účtů vedených u SBERBANK, a to za období leden-květen 2016, výkaz zisku a ztráty-druhovému členění, rozvahu v plném rozsahu, oba doklady za rok 2016 a dále faktury, jimiž bylo v roce 2016 fakturováno žalobcem společností ČEZ Prodej, s. r. o. za dodávku elektřiny. Dále žalobce předložil doklady od

Policie ČR, ze kterých vyplývá, že dne 4. 5. 2017 došlo k požáru objektu, na kterém má žalobce pronajatou střechu, na níž je instalována a provozována fotovoltaická elektrárna.

5. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že u žalobce byla provedena kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování ustanovení § 5 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách v místě provozovny FVE-Jindřichovice pod Smrkem. Kontrolou bylo konstatováno, že společnost uzavřela s kupujícím, se společností ČEZ Distribuce, a. s. smlouvu o podpoře výroby elektřiny, a to dne 25. 2. 2010. Na základě této smlouvy v kontrolovaném období od ledna do prosince 2012 společnost fakturovala cenu za vyrobenou elektřinu ve výši 13.590 Kč/MWh, tedy ve výši kupní ceny pro výrobní elektřinu uvedené do provozu v roce 2009, ačkoliv se na společnost vztahovala výkupní cena pro výrobu elektřiny ve zdroji uvedeném do provozu v roce 2002, tedy v částce 12.650 Kč/MWh. Za kontrolované období roku 2012 získala kontrolovaná osoba nepřiměřený majetkový prospěch odpovídající rozdílu mezi úředně stanovenými výkupními cenami pro kategorii výrobní uvedené do provozu v roce 2009, který činí částku 152.016,84 Kč včetně DPH. Proti tomuto kontrolnímu zjištění podal žalobce námitky, které byly zamítnuty rozhodnutím územního inspektorátu pro Liberecký kraj ze dne 20. 8. 2013, v němž bylo zdůrazněno, že podle cenového rozhodnutí č. 8/2008 se u nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen. Bylo konstatováno, že kontrolovaná osoba prokazatelně začala vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen až dnem 24. 2. 2010, což doložila měsíčním výkazem, fakturou, jako doklad slouží i montážní list elektroměru ze dne 24. 2. 2010. Současně bylo konstatováno, že oprávnění k výkonu licencované činnosti nabylo právní moci dne 5. 1. 2010.
6. Dne 10. 4. 2014 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o cenách“). V průběhu správního řízení bylo žalobce uloženo, aby doložil důkazní prostředek, který prokazuje skutečnost, že ke dni vydání licence č. 110912001, tj. ke dni 20. 12. 2009 se společnost vzdala práva k odvolání, a to s přihlédnutím k tvrzení žalobce jako účastníka správního řízení, které bylo uvedeno ve vyjádření k zahájenému správnímu řízení. K tomu žalobce předložil listinu, která byla adresována odboru licencí Energetického regulačního úřadu ve věci: licence č. 110912001-vzdání se odvolání, v němž vyjadřuje, že se vzdává odvolání proti rozhodnutí o udělení licence. Písemnost je datována dnem 22. 12. 2009. Ve spise se dále nachází Sdělení Energetického regulačního úřadu ze dne 6. 5. 2014 č. j. 09414-5/2009/ERÚ, ve kterém je žalobce chybně vyrozumíván o chybě vyznačené doložky právní moci na rozhodnutí o udělení licence s tím, že chybně byla vyznačena doložka právní moci dnem 5. 1. 2010, když předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 1. 2010.
7. Usnesením územního inspektorátu ze dne 19. 5. 2014 bylo přerušeno správní řízení na dobu skončení řízení o předběžné otázce, kterou je nabytí právní moci licence č. 110912001, posléze bylo pokračováno v řízení dne 9. 6. 2014, když Energetický regulační úřad posouzení žádosti žalobce dospěl k závěru, že předmětná licence nabyla právní moci dne 7. 2. 2010.
8. Dne 7. 4. 2014 bylo vydáno územním inspektorátem pro Liberecký kraj Státní energetické inspekce rozhodnutí, kterým za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č.

526/1990 Sb., kterého se žalobce dopustil tím, že nedodržel věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona o cenách upravené v bodě 1.9. Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 ze dne 23. 11. 2011, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, když jako držitel licence č. 110912001 s oprávněním ode dne 7. 1. 2010 uplatnil a vyúčtoval, resp. fakturoval jednotkovou výkupní cenu elektřiny 13.590 Kč/MWh namísto výkupní ceny ve výši 12.650 Kč/MWh, tedy za ceny platné pro rok 2010, protože v roce 2009 žalobci nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti a nezačala vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy v roce 2009. Tím v roce 2012 získala nepřiměřený majetkový prospěch vyčíslený rozdílem úředně stanovených výkupních cen ve výši 119.075,06 Kč včetně DPH. Proto byla žalobci uložena pokuta ve výši 119.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. V odůvodnění správní orgán podrobně konstatoval skutková zjištění, dovodil naplnění skutkové podstaty správního deliktu, poukázal na výši nepřiměřeného majetkového prospěchu s tím, že protokol o kontrole vycházel chybně z částky fakturované, nikoliv z částky skutečně uhrazené. Dále hodnotil závažnost správního deliktu, kterou vyhodnotil jako poměrně významnou, hodnotil způsob správního deliktu a okolnosti, za nichž byl spáchán. Současně hodnotil následky spáchaného deliktu s tím, že při určení pokuty dbal na dodržení zásady, že při rozhodování skutkově shodných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, stanovenou výši pokuty považuje za přiměřenou míře a významu chráněného společenského zájmu, zároveň ji považuje za odstrašující a může tak plnit jak represivní, tak preventivní funkci.

9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že licence nabyla právní moci dne 20. 12. 2009, otázka právní moci licence je klíčovým skutkovým problémem, žalobce (odvolatel) podal ke Krajskému soudu v Brně žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, kterou se domáhá soudního rozhodnutí, že vyznačení dne právní moci na licenci 7. 1. 2010 se jako nezákonné ruší a zároveň se domáhá toho, aby soud přikázal Energetickému regulačnímu úřadu, aby opravil vyznačení dne právní moci na licenci tak, že datum 5. 1. 2010 se nahrazuje datem 23. 12. 2009. Navrhl, aby správní orgán přerušil řízení do doby rozhodnutí Krajským soudem v Brně.
10. Usnesením ze dne 4. 8. 2014 bylo řízení přerušeno. V řízení bylo pokračováno poté, kdy o uvedené žalobě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 10. 2015 č. j. 62 A 147/2014-121, kterým žalobu dílem odmítl a dílem zamítl a poté, kdy kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku krajského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2016 č. j. 6 As 244/2015-35.
11. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2016 tak, že odvolání žalobce se zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění správní orgán konstatoval skutková zjištění, uzavřel, že byl zajištěn dostatek důkazů k úplnému objasnění věci, nemá pochyb o tom, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neshledal procesní pochybení, námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty nezbavují žalobce odpovědnosti plnit zákonem stanovené povinnosti.
12. Městský soud v Praze se zabýval otázkou své místní příslušnosti. Podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále „s. ř. s.“) je k řízení, není-li stanoveno jinak, místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. V daném případě rozhodnutí v prvním stupni vydal územní inspektorát pro Liberecký kraj, bylo tedy

namíste posoudit, zda Městský soud v Praze je místně příslušným, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že v průběhu správního řízení došlo ke změně postavení územních inspektorátů Státní energetické inspekce, kdy novelou zákona č. 406/2000 Sb., která byla s účinností k 1. 1. 2016 provedena zákonem č. 131/2015 Sb., došlo ke změně postavení územních inspektorátů spočívající v tom, že územním inspektorátům bylo nově přiznáno postavení prvostupňového správního orgánu, jemuž je zákonem svěřena rozhodovací pravomoc. Soud v daném případě vycházel z toho, že územní inspektorát rozhodl v roce 2014, tedy před účinností zákona č. 131/2015 Sb., což znamená, že územní inspektorát vydal v této věci rozhodnutí v postavení, kdy byl nedílnou součástí jednoho správního orgánu Státní energetické inspekce, se sídlem v Praze. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že je místně příslušný.

13. Městský soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí, po posouzení námitek v žalobě uvedených, jejichž rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, se má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
14. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný při svém rozhodování opomněl přihlédnout k majetkovým poměrům žalobce s tím, že výše dané pokuty byla a je s ohledem na majetkové poměry žalobce pokutou likvidační., argumentoval přitom dvěma nálezy Ústavního soudu a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.
15. Argumentaci nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 považuje soud za nepřiléhavou. Ústavní soud v této věci řešil otázku znění ustanovení § 106 odst. 3 stavebního zákona, ve kterém byla dolní hranice možné uložené pokuty stanovena konkrétní částkou. V této souvislosti pak ústavní soud řešil otázku možného zásahu do práv určitých subjektů z pohledu zásady přiměřenosti, vhodnosti a potřeby, zabýval se účelem ukládaných sankcí se závěrem, že stanovení dolní sazby pokuty omezuje správní uvážení příslušného orgánu, což znemožňuje zohlednění faktické závažnosti protiprávního jednání i ekonomické situace odpovědného subjektu. Současně zmínil zákaz likvidačního charakteru ukládaných sankcí, zdůraznil odlišnost postavení jednotlivých subjektů a uzavřel, že shledal důvody pro zrušení dolní hranice uložené sankce ve zmíněném ustanovení stavebního zákona. Lze tedy souhlasit se žalobcem, že Ústavní soud v uvedeném nálezu vyslovil zákaz likvidační sankce, současně však poukázal i na další zásady přiměřenosti, vhodnosti a potřeby, které musí správní orgán při rozhodování při určité výši pokuty zohlednit.
16. Za případný nepovažuje soud ani odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 52/13, z něhož žalobce cituje tvrzenou specifikaci likvidační pokuty na případy, z nichž pokuta na tolik přesáhne výnosy z podnikání, že podnikatelská činnost v podstatě stává bezúčelnou, tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značené časové období. Také v uvedeném nálezu Ústavní soud řešil otázku zákonem stanovené dolní hranice sankce, tentokrát ve vztahu k ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění. Je zřejmé, že rovněž v tomto nálezu se Ústavní soud zabýval otázkou likvidačního charakteru pokuty, současně však zdůraznil individuálního posouzení jak majetkových poměrů, tak výše ukládané pokuty.

17. Pokud žalobce argumentoval usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133, v níž Nejvyšší správní soud popisoval znaky likvidační sankce, je nutno, bez ohledu na to, že jde o vytržení části odůvodnění usnesení z celkového kontextu, nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soudu uvedl, že jde o takovou sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá přivodit mu platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost nebo úhrada pokuty může být jediným smyslem podnikatelské činnosti. V daném případě rozhodně pokuta není schopna přivodit platební neschopnost žalobce či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, neboť majetkové poměry žalobce tomu nesvědčí. Tvzení žalobce, že jeho příjmy nejsou schopny pokrýt ani běžný provoz a údržbu, je odůvodněno pouze odkazem na výpis z jednoho bankovního účtu, ten však nesvědčí o celkové majetkové situaci žalobce. Žalobce žádné konkrétní údaje ohledně stavu majetku ke dni vydání napadeného rozhodnutí nekonkretizoval ani neuvedl.
18. Žalobce v podané žalobě namítal, že v současné době jeho příjmy nejsou schopny pokrýt ani běžný provoz a údržbu, což prokazuje výpisem z bankovního účtu za posledních 5 kalendářních měsíců. Z žalobcem předložených účtů je zřejmé, že žalobce se pohybuje v minusových položkách, nelze však nepřihlédnout ke skutečnosti, že výraznými položkami jsou splátky úvěru a úroků či pojištění. To, zda si podnikatel vezme úvěr na svoji podnikatelskou činnost, je zcela na jeho úvaze, je pak na něm, aby vytvořil majetek takové hodnoty, která k úhradě úvěru postačí. Jestliže si žalobce vzal úvěr, musel být srozuměn s tím, že musí vytvořit svoji podnikatelskou činnost takové hodnoty, které mu kromě toho, že bude zajištěno, aby úhradu úvěru, popř. s tím spojené platby, byl schopen uhradit, byl schopen uhradit i své další podnikání. Obdobně to platí o povinnosti uhradit daň, kdy každý subjekt, který dani podléhá, musí mít prostředky na to, aby daňovou povinnost ve vztahu ke státu splnil. Při hodnocení majetkové situace subjektu, jemuž je uložena pokuta, se nelze omezit na hodnocení jednoho účtu, když z výkazu zisku a ztráty za rok 2016 je zřejmé, že výsledek hospodaření za toto účetní období je kladný. Z rozvahy je pak patrný dlouhodobý hmotný majetek, včetně pozemků a staveb a kladný zůstatek peněžních prostředků na účtech. Nelze přihlédnout ani ke skutečnosti, že za období prvního pololetí roku 2016 žalobce fakturoval společnosti ČEZ částku přesahující 700.000 Kč. Přitom z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že prodej elektřiny není jedinou podnikatelskou aktivitou žalobce.
19. K tvrzení žalobce, že z výpisu za měsíc květen 2016 je patrné, že žalobci musela být jednatelem společnosti poskytnuta finanční půjčka (finanční transakce ze dne 25. 5. 2016), aby byl schopen uhradit své závazky vůči finančnímu úřadu, je nutno uvést, že toto tvrzení nemá oporu v jím předloženém dokladu. Kromě toho, co bylo uvedeno výše o tom, že je povinností každého subjektu vytvořit takové majetkové hodnoty, aby dostal své daňové povinnosti, soud uvádí, že z výpisu za květen 2016 tvrzení žalobce nevyplývá. Mezi žalobcem a finančním úřadem sice došlo dne 25. 5. 2016 k transakci, ta však byla ve prospěch žalobce ve výši 41.793 Kč. Pokud jde o půjčku, která měla být v květnu 2016 poskytnuta jednatelem společnosti, tato skutečnost z uvedeného výpisu za květen 2016 nevyplývá, naopak je zřejmé, že žalobce uhradil jednatelem jako splátku dluhu celkovou částku 25.000 Kč (což samozřejmě zvýšilo minusové hodnoty účtu). Je nutno konstatovat, že z účtu č. 1/2016 je zřejmé, že žalobce měl na účtu částku -25.871, 41 Kč, přičemž z jednotlivých transakcí je patrné, že jednatelem společnosti jako splátka dluhu byla poskytnuta rovněž částka 25.000 Kč. Jde tedy o částku, která je téměř shodná s minusovou hodnotou účtu. Jako půjčka jednatele se objevuje částka 25.000 Kč ve výpisu č. 4/2016,

současně je však nutno konstatovat, že i z tohoto výpisu je patrné, že současně byla jednatelem společnosti zaplacená částka 15.000 Kč jako splátka dluhu jednatelem.

20. K tomu, co bylo výše uvedeno, je nutno zhodnotit i výši uložené pokuty. Jak již bylo uvedeno, žalobci byla uložena pokuta ve výši 119.000 Kč, tato částka nedosahuje ani částku, která byla žalobci vyplacena za prodej elektřiny v červnu 2016, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. S přihlédnutím k majetkovým hodnotám, kterými žalobce disponuje, nelze považovat uloženou pokutu za likvidační.
21. Námitku, v níž žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval majetkovými poměry žalobce s tím, že výše pokuty je likvidační, neshledal soud důvodnou. Ústřední inspektorát Státní energetické inspekce je v této věci v postavení odvolacího správního orgánu. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Odvolací správní orgán tedy přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v plném rozsahu, při posuzování odvoláním napadeného rozhodnutí z hlediska jeho věcné správnosti přezkoumává odvolací správní orgán správnost napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu námitek, které jsou v odvolání uvedeny. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v průběhu správního řízení žalobce jakýmkoliv způsobem poukazoval na své majetkové poměry či na možný likvidační charakter zvažované pokuty (řízení od počátku bylo zahájeno pro podezření ze spáchání správního deliktu za jednání, které bylo od počátku popsáno zcela jednoznačně), proto správní orgány neměly důvod k tomu, aby se blíže majetkovými poměry žalobce zabývaly. To platí zejména ve vztahu k prvostupňovému správnímu orgánu, který hodnotil rozhodné okolnosti spáchání správního deliktu se závěrem, že pokuta uložená při samé spodní hranici zákonné sazby se jeví jako přiměřená. V odvolání, které žalobce podal proti prvostupňovému správnímu orgánu, se rovněž žalobce nedomáhal toho, aby výše uložené pokuty byla zhodnocena i z pohledu jeho konkrétně uvedených a konkrétně tvrzených nedostatečných majetkových poměrů, z obsahu podaného odvolání je zřejmé, že odvolací námitky omezil na zpochybnění vyznačení právní moci rozhodnutí o udělení licence. Žalovaný správní orgán tedy neměl důvod k tomu, aby se blíže majetkovými poměry, které nebyly žádným způsobem namítány, zabýval, pouze v odůvodnění obecně konstatoval, že při hodnocení výše uložené pokuty zhodnotil i ekonomické poměry žalobce. Přesto, že neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti byly hodnoceny, je zřejmé, že tato okolnost byla vzata v potaz při ukládání uložené pokuty.
22. Nelze samozřejmě vyloučit, aby žalobce v žalobě uplatnil námitky, které neuplatnil v průběhu správního řízení (proto se soud těmito námitkami ostatně i zabýval), nicméně nelze vytýkat správním orgánům, že majetkovou situaci žalobce blíže nehodnotily a neřešily, když žalobce v tomto směru zůstal zcela pasivní, žádné skutečnosti, které by měly být dle jeho názoru hodnoceny, neuvedl a netvrdil, ani nedoložil. Ostatně i v podané žalobě se žalobce omezil na obecné tvrzení o tom, že jeho majetkové poměry jsou takové, že uložená pokuta je likvidační, přitom odkázal pouze na jediný účet, který nemůže mít dostatečnou vypovídající hodnotu ohledně majetku žalobce.
23. Žalobce v podané žalobě navrhl, aby v případě, že soud neshledal žalobní námitky důvodnými, rozhodl o upuštění od uloženého trestu, popř. o snížení výše pokuty.

24. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, uložit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
25. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení nebo správní orgán volné uvážení zneužil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010 č. j. 4 Ads 123/2009-99, dostupný na www.nssoud.cz). Pro výjimečný zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost uložené pokuty, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.
26. V daném případě soud shledal, že se správní orgány v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývaly všemi hledisky určení výše uložené pokuty, zhodnotily přitěžující i polehčující okolnosti, hodnotily všechny skutkově zjištěné okolnosti. Žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby ve výši jednoho nepřiměřeného majetkového prospěchu. Uloženou pokutu nelze považovat ve vztahu k žalobci za zjevně nepřiměřenou, když je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Žalobce si musel být vědom toho, že elektřinu začal dodávat až poté, kdy byl namontován příslušný elektroměr, tedy v únoru 2010, přesto účtoval ceny platné pro předcházející rok 2009. Ostatně v podané žalobě žalobce naplnění skutkové podstaty správního deliktu, za který mu byla uložena pokuta, žádným způsobem nezpochybňuje.
27. Pro úplnost soud uvádí, že skutkové okolnosti, ke kterým došlo v roce 2017 (šetření požáru Policií ČR) nemohl soud zohlednit, protože k nim došlo po té, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno a při přezkumu rozhodnutí správního orgánu soud vychází ze skutkového stavu, který je zde v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
28. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší, žalovanému náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Proto soud rozhod tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. února 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu